

BALOGH LÁSZLÓ

festő- és grafikusművész

Szentendre, 1930. január 12. -

A Szentendre Város Díszpolgára kitüntetést 1995-ben vette át

Balogh László a szentendrei festészetben, azon kevés művészek egyike, akiknek nemcsak művészi pályája, de egész életútja, magánélete és közéleti tevékenysége is a városhoz kapcsolódik.

Pályaválasztásában nagy szerepet játszott Szentendre miliője, a művésztelepen élő és alkotó idősebb festők szellemi hatása: első tanára és bátorítója az akkor a helyi iskolában rajzot tanító Bánáti Sverák József, a művésztelep egyik alapító tagja volt.

1951 és 1957 között végezte el a Képzőművészeti Főiskolát, mestere Konecsni György volt, de őt is tanította az általa Szentendréről már jól ismert Barcsay Jenő is, akiben az alkatilag ugyancsak a szerkezetet kutató festészet iránt vonzódó fiatal művész előbb meghatározó példaképét látta, később, az évek múltával – túllépve a mester és tanítványa kapcsolaton – Balogh László Barcsay egyik legközelebbi barátjává, később az idős mester támaszává, önzetlen segítőjévé vált.

A diploma megszerzése után 1958-ban felvették a Szentendrei (Régi) Művésztelep tagjai közé.

Tanulmányúton járt Olaszországban (1962), Jugoszláviában (1970), Lengyelországban (1966), Romániában (1969) és Franciaországban.

Balogh László festészete megkerülhetetlen részét képezi az inspirációs forrástól, a látványtól véglegesen soha el nem szakadó magyar konstruktív iskolának.

„Korai munkái még erősen kötődnek a szentendrei városképhez. A hetvenes-nyolcvanas években már a színek és a színrelációk, a formák egyensúlya, ütköztetése, horizontális, vertikális mozgások, közelítő és távolodó motívumok harmóniája vagy diszharmóniája érdekli, azaz tiszta festői problémák foglalkoztatják. Sűrűn szerepel vásznain a bábuvá redukált emberi alak (...). Piktúrája a kezdetektől napjainkig a konstruktivista tradícióra támaszkodik, amennyiben a kompozíciós fegyelem, a rend kitüntetően fontos számára, ám témaválasztása gyakorta tartalmaz poétikus mozzanatokot.” (dr. Hann Ferenc)

Balogh László grafikus munkássága is jelentős, számos könyvborítót, plakátot, kiadványt, logót tervezett, bravúros rajzkészségről árulkodó grafikai rendszeresen jelentek meg országos és helyi lapokban. A kilencvenes években több tucatnyi település címerét készítette el.

Közéleti tevékenysége soha nem az önérvényesítést, hanem a jó ügyek szolgálatát célozta.

Városvédőként mindig következetesen fellépett a Szentendre arculatát megbontani kívánó építészeti és városfejlesztési törekvések ellen. Tagja volt annak a művészcsoporthoz, mely a 70-es évek végén a műemléki belváros épületeinek – a várost akkor varázslatosá tevő – színterzeit kidolgozta.

1981-ben alapítója – s évtizedeken át vezetőségi tagja - volt a Szentendrei Grafikai Műhelynek, mely azon kívül, hogy máig alkotási lehetőséget biztosít a sokszorozott grafika iránt érdeklődő művészeknek, fontos feladatául tűzte ki azt is, hogy elérhető áron kortárs művészeti alkotások kerülhessenek a művészetszerető közönséghez. Balogh két alkalommal, 1986-ban és 1989-ben nyerte el a Szentendrei Grafikai Műhely nívódíját.

Művészeti és városi közéleti tevékenysége elismeréseként 1982-ben megkapta Szentendre Város Pro Urbe díját

1988-tól, Barcsay Jenő elhunytától Balogh László egyik fő céljának tekinti a Mester művészeti hagyatékának ápolását, szellemiségének folyamatos ébren tartását. Alapító és 2015-ig kuratóriumi tagja volt a Barcsay Jenő Képzőművészeti Alapítványnak, mely a rendezvények és vándorkiállítások szervezése mellett évente odaítéli a Barcsay-díjat olyan tehetséges pályakezdő festőknek, akik méltónak mutatkoznak a Mester örökségéhez, nem stíluskritériumok, hanem a művészet iránt érzett felelősség átérzhetősége alapján. Balogh László ezzel a tevékenységével sok fiatal művész elhivatottságának, művészetbe vetett hitének megerősítéséhez hozzájárult.

Balogh László a magánéletben közismerten vehemens alkat, művészetére azonban a csendes alázat jellemző. Festői életművében a képről-képre egymásra épülő, következetes fejlődés, a gondolati és formai letisztulás figyelhető meg. Egy olyan művész képei ezek a hol konkrét, hol elvontabb, de mindenkor tiszta, világos formákból építkező festmények, aki a napi közéleti harcok után visszavonult a műtermi magányba, s ott – magát igazán elemében érezve – vászonra vetítette az olyannyira hiányolt „rend”-et, bízva abban, hogy a világ észreveszi ezt a vizuális nyelven megfogalmazott óhajt.

Talán ez – az aktív, nem egy esetben harcos közszereplésekkel szemben – az alkotói magatartásában megnyilvánuló visszafogottság az oka annak, hogy Balogh László festészete évtizedeken át nem kapott országos elismerést: már 66 éves volt, mikor megkapta a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjét és 76. életévét is betöltötte, mikor első jelentős művészeti kitüntetését, a Munkácsy-díjat átvehette.

Irodalom:

Hann Ferenc: Balogh László kismonográfia, Pest Megyei Múzeumok Igazgatósága, Szentendre, 1990

Hann Ferenc: A rend csendjei, Hittel, 1998/5.

Balogh László – A Művészet Malomban megrendezett életmű kiállítás katalógusa, Ferenczy Múzeum, Szentendre, 2010